

Světové dění.

Neexistuje žádné větší nebezpečí pro nějakou věc než zanechaná mezera, jejíž nutnost vyplnění je mnohonásobně pocítovaná. Nijak pak nepomůže chtít přes ni přejít; neboť taková mezera brání každému pokroku a jakmile se nad ní postaví stavba, způsobí jednoho dne její zřícení, i kdyby byla postavena s největší dovedností a ze skutečně dobrého materiálu.

Tak projevují se dnes různá náboženská společenství. Zavírají s houževnatou energií oči i uši nad mnohými místy jejich učení, kde lze cítit nelogičnost. Snaží se přes ně přejít s prázdnými slovy, místo aby šla jednou vážně do sebe. Sice cítí nebezpečí, že učením slepé víry prozatímně položené můstky přes takovéto propasti jednoho dne již nebudou moci stačit, a obávají se okamžiku, který tuto lehkou stavbu osvětlením musí dát poznat. Rovněž vědí, že potom nebude možné více nikoho přimět k tomu, aby vkročil na tak zrádnou cestu, čímž pak přirozeně opět následná další pevná stavba a cesta musí zůstat stejně prázdné. Právě tak je jim známo, že jeden jediný závan vzduchu svěží Pravdy musí smést takové umělé výtvořky. Avšak v nedostatku lepšího snaží se navzdory všemu nebezpečí pevně udržovat kolísavou lávku. Jsou dokonce mnohem dříve připravena bránit ji všemi prostředky a zničit toho, kdo by si troufal zřídit pevnější přechod v Pravdě samotné. Bez váhání se pokusí zopakovat tutéž událost, která se před téměř dvěma tisíciletími odehrála na této zemi, která ještě do dnešního dne vrhá svůj stín, a kterou však sama jakožto velkou obžalobu vůči zaslepenosti a zhoubné tvrdohlavosti lidí učinila ohniskem svého

učení a své víry. Byli to **nositelé náboženství** a tehdejší učenci, kteří ve svém dogmatickém omezení a své slabost prozrazující domýšlivosti nemohli poznat Pravdu a Syna Božího, také se před ním uzavřeli a nenáviděli a pronásledovali ho i jeho stoupence ze strachu a závisti, zatímco se jiní lidé snáze otevírali poznání a rychleji vyciřovali pravdivost slov. Ačkoliv dnešní představitelé křesťanských náboženských společenství zvláště zdůrazňují cestu utrpení Syna Božího, tak se však sami z této události ničeho nenaučili a nevytěžili z ní žádný užitek. Právě dnešní vůdci těchto na Kristově učení založených společenství, tak jako novějších hnutí pokusili by se i dnes opět učinit neškodným každého, kdo by mohl ohrozit kolísavé přechody nad povážlivými mezerami nebo propastmi v jejich učení a výkladech samotnou Pravdou. Pronásledovali by ho se svou nenávistí, která je zrozena ze strachu, a ještě navíc z ješitnosti, přesně jako tomu bylo již kdysi.

Chyběla by jim velikost snést, že jejich vědomosti nepostačují k poznání samotné Pravdy a vyplnění mezer, aby tím lidem upravili cestu ke snazšímu porozumění a plnému pochopení.

A přece je lidstvu vzestup možný jen skrze plné pochopení, nikdy skrze slepou, nevědomou víru!

Jednou takovou mezerou vlivem falešného podání je pojem „Syna Člověka“. Chorobně na něm lpí, podobni farizeům, kteří se nechtěli otevřít Pravdě Syna Božího konfrontované s jejich tradičním strnulým učením. Kristus o sobě mluvil **pouze** jako o Synu Božím. Nelogičnost se současně nazývat Synem Člověka mu byla daleko vzdálená. Ač se pokoušeli z vlastních pochybností a s největší obratností a dovedností tento zjevný a každým klidně

přemýšlejícím člověkem pociťovaný rozpor mezi Synem Božím a Synem Člověka ve všech směrech objasnit, tak se nemůže vzdor vši námaze potvrdit, že bylo nalezeno **sjednocení**. Nejlepší ze všech výkladů musel by stále znovu poukazovat na dvojici **vedle sebe** stojící, nikdy však nemohl by ho ukazovat jako **jednoho**.

To také zcela spočívá v přirozenosti této věci. Syn Boží se nemůže stát Synem Člověka pouze proto, že se musel narodit skrze tělo člověka, aby mohl kráčet po zemi.

Každému křesťanu je známo, že Syn Boží přišel pouze s **duchovním** posláním a že všechna jeho slova se týkala **duchovní říše**, tedy byla míněna **duchovně**. Také jeho častější poukaz na Syna Člověka tudíž nesmí být od počátku chápán jinak! Proč by zde měla být výjimka? Kristus však duchovně byl a zůstal pouze **Synem Božím!** Když mluvil o Synu Člověka, tak tím nemohl mínit sebe. V tom všem spočívá něco daleko mocnějšího, než podávají dnešní výklady křesťanských náboženství. Tento otevřený rozpor by musel již dlouho dávat podnět k vážnějšímu uvažování, kdyby dogmatické uzavření všechno nezatemnilo. Místo toho a bez nutného a vážného prověření tak pronikavých věcí sáhlo se ke křečovitému lpění na dochovaných slovech a položily se tak klapky na oči, které brání volnému rozhledu. Přirozeným následkem je, že takovíto vykladači a učitelé, ačkoliv stojí ve stvoření svého Boha, nemohou je správně poznávat, v čemž jedině je vyhlídka na přiblížení se samotnému Stvořiteli, východisku díla.

Kristus učil v první řadě úplné přirozenosti, to znamená vřazovat se do zákonů přírody, tedy do stvoření. Vřadit se však může jen ten, kdo přírodní zákony zná. Přírodní zákony naproti tomu nesou v sobě vůli Stvořitele a mohou tím také ukazovat

cestu k poznání samotného Stvořitele. Kdo tedy zná přírodní zákony, zažívá však také, jak zasahují do sebe neposunutelnými účinky; proto také ví, že toto působení ve své stálé, vpřed ženoucí důslednosti je nezměnitelné, rovněž jako vůle Stvořitele, Boha Otce.

Jakákoliv odchylka by musela znamenat změnu Boží vůle. Avšak změna by poukazovala na nedokonalost. Protože však prapůvod všeho bytí, Bůh Otec, působí jen jednotně a dokonale, tak musí být rovněž nejmenší odchylka v rámci přírodních zákonů, tedy v zákonech vývoje, jednoduše nemožná a předem vyloučená. Tato skutečnost podmiňuje, že také náboženská a přírodní věda musejí být ve všech směrech jednotné v bezmezerné srozumitelnosti a důslednosti, jestliže mají podávat **Pravdu**.

Že přírodní věda ještě dnes má v poměru k celému stvoření velmi nízký stupeň vědomostí, nelze popřít, protože se držela výlučně hrubohmotného, neboť rozum v dnešním smyslu je schopen se přiblížit jen tomu, co je vázáno na prostor a čas. Jediná, avšak také neodpustitelná chyba při tom je v tom, že se žáci této vědy pokouší všechno ostatní hanlivě popřít jako neexistující, s výjimkou několika málo učenců, kteří překročili průměrnost a nabyli širšího rozhledu a kteří odmítli zakrýt nevědomost domýšlivostí.

Náboženská věda však zasahuje mnohem dále, avšak přece je rovněž odkázána na přírodní zákony, které přesahují to, co je vázáno na prostor a čas, a které přichází z prapůvodu a vnikají do pozemsky viditelného bez přerušeni a beze změny svého druhu. Z tohoto důvodu nesmějí také náboženská učení v sobě chovat žádné mezery ani rozpory, jestliže mají skutečně odpovídat

Pravdě, tedy přírodním zákonům nebo Boží vůli, jestliže tedy mají **Pravdu** v sobě nést. Volnost slepé víry se nesmí připustit k vedení pomáhajících a odpovědnost nesoucích učení!

Těžce proto spočívá blud pojmu o Synu Člověka na stoupencích pravého Kristova učení, protože klidně přijímají a vlečou dál mylné tradice, přestože mnohé lidi občas tiše napomíná opačné cítění.

Právě nezměnitelnost Boží vůle ve své dokonalosti je ta, která vylučuje libovolný zásah Boží ve stvoření. Je to však také ona, která po odštěpení Lucifera vlivem jeho falešného jednání ¹⁾ jej nemůže prostě vyloučit, stejně tak musí připustit i zneužití přírodních zákonů, tedy Boží vůle, lidmi, protože lidským duchům je vlivem jejich původu z věčně duchovně - bytostného vyhrazeno svobodné rozhodnutí ²⁾. **V událostech jemnomotného a hrubomotného stvoření se musí právě neposunutelnost dokonalosti Stvořitelovy vůle jevit jako druh vázaného bytí!** Avšak jen méněcenní a malí lidští duchové mohou vidět v tomto poznání omezení moci a velikosti. Takovéto pojetí by bylo pouze výplodem jejich vlastní omezenosti.

Jsou zmateni nezměrností celku, protože si o něm mohou vytvořit skutečně obraz, jen když má užší hranice, odpovídající jejich chápání.

Avšak kdo se skutečně snaží poznávat svého Stvořitele v Jeho působení, tomu dostane se na bezpečné cestě přírodních zákonů přesvědčivého tušení o dalekosáhlých dějích, jejichž počátky spočívají v prapůvodu, tedy východisku veškerého dění, aby odtamtud jako neposunutelné koleje vedly celým stvořením, po nichž pak musí plynout veškerý další život podle postavení

výhybek. Postavení výhybek však zajišťuje **samočinně lidský duch** při svém putování hmotností ³⁾. Luciferovým principem se však žel nechá většina svěst k falešnému postavení výhybky, a tak žene se pak jejich život podle nezměnitelných zákonů vývoje, po stejných kolejích táhnoucích se hmotností, čím dál více dolů, k nějakému zcela určitému konečnému cíli podle postavení výhybky.

Postavení výhybky svobodným rozhodnutím může být z Prapůvodu přesně pozorováno nebo pocítováno, načež lze jasně poznat další průběh, protože po uskutečněním rozhodnutí musí běžet v dalším vývoji jen po kolejích příslušného zákona zakotveného do stvoření. **Tato okolnost umožňuje předvídat** tak mnohé události, protože příroda nebo zákony stvoření se ve svém nucení k vývoji nikdy neodchylují. Tisíciletí při tom nehrají žádnou roli. V těchto předvídaných, bezpodmínečně konečných cílech vznikají pak velká zjevení, která přicházejí obdařeným duchovně v obrazech a předáváním ve známost lidstvu. Avšak jedno při tom s určitostí předpovědět **nelze: pozemský čas**, ve kterém se takováto zjevení a zaslíbení splní!

To se stane v hodině, ve které takový životní průběh plynoucí po svých zvolených kolejích vjede do předem viděné zastávky nebo konečného cíle. Osud lidí, stejně jako národa a nakonec celého lidstva je srovnatelný s vlakem, který stojí a čeká na jednokolejně dráze před odbočkami kolejí vedoucích do všech směrů. Člověk nastaví výhybku dle své libosti, naskočí a pustí páru, to znamená, že ho oživí. Při jeho odbočení na jím zvolené koleje lze jmenovat jednotlivé stanice a konečný cíl, ne však přesnou hodinu příslušného příjezdu, protože to závisí na rychlosti jízdy, která se může měnit podle druhu člověka; neboť

člověk oživuje stroj a žene ho vpřed podle svého vlastního druhu buď v klidné rovnováze, nebo v prudké vášni či proměnlivým způsobem. Avšak čím více se takový vlak jednotlivého člověka, národa nebo lidstva přibližuje zastávce svého směru kolejí nebo osudu, tím určitěji může být potom spatřen a naznačen blížící se příjezd. Síť kolejí má však také některé spojovací tratě, které lze použít příslušným přestavením takovéto výhybky **během jízdy**, aby se dosáhlo jiného směru, a tím také jiného konečného cíle, než kterého by se původním nastavením dosáhlo. To pak přirozeně vyžaduje pomalejší jízdu v blízkosti výhybky, zastavení a přestavení výhybky. Pomalejší jízda je uvažováním, zastavení a přestavení člověka, které je mu vždy umožněno až do posledního rozhodujícího bodu, a přestavení je čin následující toto rozhodnutí.

Boží vůli, která se táhne hmotností v pevně stojících přírodních zákonech jako kolejové vedení, lze také nazvat nervy v díle stvoření, které dávají cítit nebo oznamují Východisku, tvůrčímu Prapůvodu každou poruchu v mocném těle jeho díla.

Tento bezpečný přehled dosahující na základě neposunutelných zákonů až do každého konce umožňuje Stvořiteli, aby ke svým zjevením připojil **také zaslíbení**, která v době blížících se nejnebezpečnějších zatáček, zastávek nebo konečných stanic včas ohlašují od Něj přicházející pomocníci! Tito pomocníci jsou od Něj vyzbrojeni, aby krátce před příchodem nevyhnutelných katastrof a nebezpečných změn otevřeli zvěstováním Pravdy zrak lidským duchům jedoucím po této falešné koleji, a tím umožnili jim ještě včas nastavit jinak výhybku, aby se vyhnuli stále nebezpečnějším místům a novým směrem také unikli zkázu přinášejícímu konečnému cíli. Běda

člověku na tomto i onom světě, který přehledně a promešká poslední ze všech nastavitelných výhybek a tím možnost lepšího směru! Je beznadějně ztracen.

Protože Stvořitel nemůže otrást dokonalostí své vůle, tak dodrží také při této pomoci opět přesně nejlepší zákony. Jinak řečeno: Jeho vůle je od prvopočátku dokonalá. Každý jeho nový akt vůle bude samozřejmě rovněž dokonalý. To podmiňuje, že jakýkoliv nový akt jeho vůle musí v sobě nést také přesně stejné zákony jako již ty předcházející. Následkem toho je opět přesné začlenění do vývojového dění jemnohmotného a hrubohmotného světa. Jiná možnost je právě vlivem dokonalosti Boží jednou pro vždy vyloučena. V již vysvětleném předvídaní vzniklo zaslíbení vtělení Syna Božího, aby zvěstováním Pravdy přiměl lidstvo k přehození výhybky. Čin přehození zůstává podle zákonů vyhrazen samotným lidským duchům. Tím je však nemožné předvídaním zjistit druh rozhodnutí; neboť mohou být přehlednuty lidskými duchy jen **již zvolené** dráhy, do kterých svým svobodným rozhodnutím postavili výhybku, přesně s jejich veškerými zastávkami a zatáčkami až ke konečnému cíli. Podle důsledné přirozenosti jsou tedy z toho vyloučeny body obratu, při nichž je směrodatné svobodné rozhodnutí lidstva; neboť také toto právo je z přirozené zákonitosti vzniku a vývoje vlivem Boží dokonalosti právě tak neposunutelné jako všechno ostatní, a protože Stvořitel dal toto právo lidským duchům skrze jejich původ z duchovně bytostného, nežádá také, aby předem věděl, jak jejich rozhodnutí dopadne. Jen **následek** takového rozhodnutí může přesně poznat až do konce, protože ten musí působit pak v rámci této vůle, která spočívá v zákonech jemnohmotného a hrubohmotného stvoření. Pokud by tomu bylo jinak, tak by příčina k tomu mohla znamenat z tohoto důvodu jen nedostatek

dokonalosti, což je bezpodmínečně vyloučeno.

Člověk si tedy má být vždy plně vědom této jeho obrovské zodpovědnosti, že je ve svých základních rozhodnutích skutečně nezávislý. Avšak on se žel domnívá být buď zcela závislým otrokem, nebo se přeceňuje jako část božství. Pravděpodobný důvod je v tom, že v obou případech věří, že je zbaven zodpovědnosti. V prvním případě jako příliš nízký a závislý tvor, ve druhém případě jako vysoko nad ní stojící. Obojí je však falešné! Může se považovat za správce, jemuž v určitých věcech přísluší svobodné rozhodnutí, avšak také plná zodpovědnost, a který se tedy těší velké důvěře, kterou by neměl špatným hospodařením zklamat.

Právě tato dokonalost činí nutným, že Stvořitel při poskytování bezprostřední pomoci falešně směřujícímu lidstvu musí počítat také se selháním lidstva při jeho rozhodnutích. Pro takové případy vychází z Jeho moudrosti a lásky, které jsou Mu opět podle zákona a přirozeně rovněž vlastní, další cesty připravené k pomoci, které se pak připojí k prvním, případně odříznutým cestám v důsledku selhání lidstva.

Tak byl již před dobou vtělení Syna Božího ve věčné říši Otce připraven k poslání jiný Vyslanec, pro případ, že by lidstvo mohlo navzdory velké oběti lásky Otcovy selhat. Jestliže by Synu Božímu v jeho čistě Božím stanovisku nebylo nasloucháno tak, aby lidstvo na jeho varování přehodilo výhybku své dráhy do směru, který mu ukazoval, nýbrž by v zaslepení setrvalo na své dosavadní dráze vedoucí do zkázy, tak měl potom vyjít ještě jeden Vyslanec, který by mohl být lidstvu v jeho nejvnitřnějším založení bližší než Syn Boží, aby mu ještě jednou pomohl v poslední hodině jako Varovatel a Vůdce, pokud — — — bude chtít slyšet

jeho hlas Pravdy. **To je Syn Člověka.**

Kristus jakožto Syn Boží o tom věděl. Když však při svém působení poznal zaplevelenou a vyprahlou půdu lidské duše, bylo mu jasné, že jeho pozemská pouť nemůže přinést ovoce, které by muselo dozrát při dobrém chtění lidstva. Hluboce nad tím truchlil, neboť přece viděl na základě jemu tak dobře známých zákonů ve stvoření, které nesou vůli jeho Otce, bezpodmínečný postup k nevyhnutelnému konci, který musel být přivozen uzpůsobením a chtěním lidí. A tu začal hovořit o Synu Člověka, o jeho nezbytně nastávajícím příchodu vlivem vzniklých událostí. Čím dále plnil své velké poslání, které vždy podle rozhodnutí lidstva nechávalo otevřené dvě cesty, buď velké následování jeho učení s navazujícím vzestupem při vyvarování se všeho zkázonosného, nebo selhání a další řízení se po šikmé dráze, které by muselo vést do zkázy, tím jasněji viděl, že rozhodnutí velké většiny lidstva se klonilo k selhání a tím k zániku. Poté se formovaly jeho výroky o Synu Člověka k bezprostředním zaslíbením a ohlašování, když pravil: „Když však přijde Syn Člověka ...“ atd.

Tím označil dobu krátce před nebezpečím zániku, který se musel naplnit na základě odmítnutí jeho poslání lidstvem jakožto konečný cíl stále více následovaného směru podle zákonů Božích ve hmotném světě. Těžce tehdy trpěl při tomto poznání.

Falešné je každé podání, které tvrdí, že Ježíš, Syn Boží, současně také sám sebe označoval jako Syna Člověka. Takováto nelogičnost nespočívá ani v Božích zákonech, ani ji nelze připisovat Synu Božímu jakožto znalci a nositeli těchto zákonů. **Učedníci** neměli pro to vysvětlení, jak přece z jejich otázek vycházelo najevo. Od nich samotných vzešel omyl, který se

udržel dodnes. Domnívali se, že Syn Boží označil sám sebe výrazem Syn Člověka, a v tomto předpokladu byl tento omyl předáván také budoucím generacím, které se rovněž vážněji nezabývaly nelogičností, která v tom spočívá, stejně jako sami učedníci, nýbrž se přes to jednoduše přešlo, částečně z nesmělosti, částečně z pohodlnosti, přestože při správném stanovisku všeobsáhlá láska Stvořitele vyniká ještě jasněji a mocněji. Přicházet ve stopách Syna Božího, to znamená, že převezme a ponese dál jeho poslání, bude Syn Člověka jakožto **druhý** vyslanec Boha Otce a bude kráčet vstříc lidstvu na zemi, aby je zvěstováním Pravdy strhl zpět z dosavadní dráhy a přivedl ke svobodnému rozhodnutí pro jiné stanovisko, které je odvede od bodu zkázy, který nyní na ně čeká.

Syn Boží – Syn Člověka! Že v tom musí spočívat rozdíl, není jistě tak těžké pochopit. Každý z těchto výrazů má svůj ostře ohraničený, přísně vyjádřený smysl, který nějaké pomíchání a splynutí v jedno musí označit leností myšlení. Posluchači a čtenáři přednášek si budou vědomi přirozeného vývoje, který vychází z Prasevřtla, Boha Otce, a sestupuje dolů až k hrubohmotnému světovému tělesu. Syn Boží přišel z Božsky - bezbytosťného, rychle prolétl duchovně - bytosťným a jemnohmotným k inkarnaci do hrubohmotného světa. Proto musí být plným právem nazýván částí Boha, která se stala člověkem, nebo Synem Božím. Prolétnutí duchovně - bytosťným, v němž má lidský duch teprve svůj původ, nenechalo ho tam, stejně jako i v následující jemnohmotné části stvoření pevně zakotvit tak, aby jeho Božsky bezbytosťný duch mohl vzít s sebou silný ochranný obal těchto rozdílných druhů, nýbrž tyto jinak jako výzbroj sloužící obaly zůstaly tenkými. To přinášelo tu výhodu, že niterné Božství snáze a silněji prozařovalo, tedy vyšlehovalo ven, avšak

také nevýhodu, že ve Světlu nepřátelských nížinách země tak mohlo být svou nápadností o to rychleji potíráno a vztekle napadáno. Silné, jen mírně zahalené Božství v pozemsky hrubohmotném plášti muselo zůstat něčím cizím mezi lidmi, jako příliš vzdálené. Obrazně vyjádřeno lze tedy říci, že jeho Boží duch nebyl dostatečně vyzbrojen a vybaven pro nízké hrubohmotně pozemské vlivem nedostatku přijatého zahalení z duchovně - bytostného a jemnohmotného. Propast mezi Božím a pozemským zůstala jen slabě překlenuta.

Protože lidé tohoto daru Boží lásky nedbali a neopatrovali jej, nýbrž z přirozeného pudu všeho temnějšího vystupovali proti světlému Synu Božímu s nepřátelstvím a nenávistí, tak musel přijít druhý Vyslanec v Synu Člověka, který je pro hrubohmotný svět silněji vyzbrojen.

Také Syn Člověka je Božím Vyslancem a vyšel z Božsky - bezbytostného. Avšak on se před svým vysláním do hrubohmotného světa inkarnoval do věčně čistě - duchovně - bytostného, tedy je úzce spojen s podstatou duchovního druhu, ze které pochází semeno lidského ducha! Tím kráčí Božsky - bezbytostné jádro tohoto druhého Vyslance blíže lidským duchům v jejich prapůvodu, čímž nabývá proti nim také více ochrany a bezprostřední síly.

V nejvyšších výšinách stejnorodého druhu podstaty lidských duchů žije pro všechno existující dokonalý ideál toho, co v sobě může nést další vývoj z duchovně - bytostného. Tak také věčný, čistě duchovně - bytostný ideál všeho ženství, jakožto královna ženství se všemi živými ctnostmi. Každý ženský duchovní zárodek nese v sobě nevědomou touhu k tomuto čistému, živému ideálu v nejušlechtlejší formě usilovat. Žel

během putování hmotností se často zvrhává tato nevědomá touha v ješitnost, která předstírá a má nahradit to, co se v častém sebeklamu nestalo živoucím, avšak přece je žádoucím. Tato touha však je vědomější při povznesení se ke Světlu, ještě v jemnohmotném světě. Jakmile nízké žádosti začínají odpadávat, proniká stále prudčeji kupředu, aby nakonec oživila a posílila ctnosti. Magnetem a ohniskem této ušlechtilé touhy po ženských ctnostech je královna ženství v nepomíjející říši Otcově, v čistě duchovně - bytostném. Božsky - bezbytostné jádro druhého Vyslance Božího bylo vnořeno do tohoto duchovně - bytostného ideálu ženství a bylo jí jako duchovně - bytostnou matkou vychováno ve věčné říši Boha Otce, v hradu Grálu jakožto domova jeho duchovního mládí. Teprve odtud následovalo pak jeho vyslání do hrubohmotného světa, v době, aby mohl kráčet v pravou hodinu po bojišti, aby těm, kteří prosí o duchovní vedení a vážně hledají Boha, mohl ukázat pravou cestu do říše Otce a současně jim poskytl ochranu před nepřátelskými útoky těch, co usilují do hlubin.

Protože na rozdíl od Syna Božího strávil své duchovní mládí v duchovně - bytostném, tedy v prapůvodu a východisku lidských duchů, tak zakořenil současně kromě Božsky - bezbytostného také pevně v duchovně - bytostném, přichází proto ve svém druhu blíže lidstvu a je spojením původu a mládí skutečně přicházejícím **Božím člověkem!** Vychází z Božsky - bezbytostného a rovněž z čistě duchovně - bytostného, prapočátku lidstva. Z **tohoto** důvodu je na rozdíl od čistého Syna Božího nazýván Synem Člověka, jemuž je skrze jeho původ otevřena cesta k Božsky - bezbytostnému! Proto nese v sobě Boží sílu a moc a stojí tím vůči celému lidstvu, jakož i Luciferovi dobře vyzbrojen k boji.

Proto bděte, abyste ho poznali, jakmile nadejde jeho doba; neboť on přináší také čas pro vás!

1)

Přednáška: [45. Tajemství Lucifera.](#)

2)

Přednáška: [5. Zodpovědnost.](#)

3)

Přednáška: [30. Člověk a jeho svobodná vůle.](#)